

[Johs. Hansen.]

gennemført, har vi, der repræsenterer Flertallet i Befolkningen, maattet gaa meget stærkt paa Akkord. Lad mig minde om et enkelt Tilfælde, der viser det tydeligt og klart. Socialministeren fremsatte i sin Tid et Lovforslag om Brændselydelse til Aldersrentenydere, Invaliderentydere o. s. v. til et Beløb af i alt 8,7 Mill. Kr. Det, vi fik ud af Behandlingen her, var 1,1 Million. Det vil sige, at Forhandlingsvillien i denne Sag strakte sig til en Akkord paa ca. 12 pCt. Hvis det skal være Udtryk for Venstres og de Konservatives Forhandlingsvillie, at man byder Flertallet i Befolkningen en Akkord paa omkring 12 pCt., tør jeg sige, at denne Forhandlingsvillie er saa minimal, at der ingen Grund er til at tale om Forhandlingsvillie. Der havde været langt mere Grund til at indrømme, at det er de Herrer, der ved deres Stejlhed og ved deres Mangel paa Smidighed og Mangel paa Villie til at forhandle staa som Hindring for, at Flertallet i Befolkningen kan faa den Lovgivning, det ønsker og har Krav paa.

Veistrup: Rent bortset fra den Værdi eller rettere sagt Værdiløshed, som for Kommunerne knytter sig til det foreliggende Forslag, vil jeg gerne anbefale, at man stemmer imod det. Jeg maa sige, at det er en billig Maade at være godgørende overfor Kommunerne paa, naar der overhovedet ikke findes en Øre i Lovforslaget. Ogsaa i Fjor søgte man at imødekomme os med Ændringsforslag, men der var i alt Fald den Forskel, at da havde man ikke lovet Kommunerne noget. Her vedtager man altsaa et Forslag, som gaar ud paa, at man yder Kommunerne et Tilskud, men det viser sig, at der intet Tilskud er. Det er vistnok det, man kalder en Narresut.

Den ærede Ordfører udtalte, at den højtærede Minister havde foretaget nogle Armbevægelser, og han mente, at disse Armbevægelser var gjort for at bortlede Opmærksomheden fra den Forhandling, der fandt Sted i Gaar. Jeg havde Følelsen af, at det ærede Medlem med en vis Tilfredshed tænker paa denne Forhandling. Jeg tror dog ikke, han skulde være saa tilfreds med den. Han syntes selv, at han stod som Sejrherre. Jeg kom uvilkaarligt til at tænke paa det gamle Ord om Skrædderen, der trillede under Bordet og sagde: Se, hvor jeg stod mig. Det er givet, at hvis man vedtager Lovforslaget, som det her foreligger, har det kun et eneste Formaal, nemlig at bevare den Skattelettelse, som de velhavende fik ved Gennemførelsen af Loven, og jeg maa sige,

at jeg er i høj Grad forbavset over den Stilling, man indtager med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Jeg skal ikke komme ind paa at omtale den Forhandling, der fandt Sted her i Gaar mellem den højtærede Minister og den ærede Ordfører, men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig ganske mærkeligt, at man i dette Øjeblik ønsker at lovfæste en Normalrente eller rettere sagt ikke en Normalrente, men en Indlaansrente af 5 pCt. En saadan Indlaansrente bydes ikke af et eneste Pengeinstitut her i Landet, men man finder altsaa 5 pCt. passende for de største Formueejere. Den ærede Ordfører spurgte i Gaar den højtærede Finansminister om, hvad han mente var en passende Normalrente. Jeg ved nu ikke, om der overhovedet kan være Tale om at fastsætte en Normalrente. Renten beror ganske simpelt paa Efterspørgselen efter Penge. Pengene er en Vare som enhver anden, og er der Pengeirigelighed, maa man ogsaa regne med, at Renten bliver mindre. Det forekommer mig derfor at være et ejendommeligt Spørgsmaal, der blev rettet til den højtærede Finansminister, hvad han ansaa for Normalrenten.

Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa dette, jeg holder mig til, hvad der ligger til Grund for Lovforslagets Fremsettelse, nemlig de Forhold, som den gældende Lov har tilvejebragt i de forløbne Aar. Jeg skal da nævne, for blot at tage to Tal, at medens de Personer her i København, der havde en Formue af 10 000—20 000 Kr., og som havde søgt om Skattelettelse, gennemsnitlig fik en Skattelettelse paa 4 Kr., fik en enkelt Person, der var Ejer af 10 244 000 Kr., en Skattelettelse paa 42 481 Kr. Naar saadanne Resultater kan fremkomme, forekommer det mig at ligge lige for, at man siger: noget saadant vil vi ikke være med til, derfor ønsker vi Loven ophævet, saa snart det overhovedet er muligt. Det er en stor Mundfuld, de Herrer her præsenterer Vælgerbefolkningen for. Hvis det var urimelige Krav, vi stillede, kunde man forstaa det, men ingen kan dog mene, at vore Krav er urimelige, thi vi kræver blot, at man respekterer den Lovgivning, som er gennemført af Venstres Finansminister med fuld Tilslutning fra samtlige Partier i 1922. Andet er det ikke, vi vil, og hvorledes man det ene Aar efter det andet kan gaa imod en Lovgivning, som man selv har været med til at gennemføre, og som man har fremhævet som en rigtig Lovgivning, er mig ganske ufatteligt.

Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer imod det Lovforslag, her foreligger.